

Скажу відверто, що цей матеріал довго не піддавався обробці, я навіть не знала, як почати розповідь про цю загадкову жінку.

Зачіски, стрижки, драмгурток, вишивка, в'язання гачком, моделювання та конструювання одягу, вчителювання та розробка посібників, написання романтичних віршів – усе це і не тільки об'єднує навколо себе, чи, вірніше, у собі березнівчанка Ольга Радченко. Майстриня вміє робити всього потроху, але, якщо береться за роботу, то з неабиякою прискіпливістю. Це й не дивно, адже вона вже понад 15 років навчає перукарському ремеслу майбутніх повелителів волосся, а прискіпливість у цій справі неабияк цінується.

З Ольгою Радченко я познайомилася в ДПТНЗ «Березнівське вище професійне училище», коли готувала газетний матеріал про його роботу. Звісно, хотіла поспілкуватися й з майстринею для

Митець з душою захопленого поета

навчання, а професіоналом, найкращим у своєму ремеслі. Сподіваюся, в недалекій перспективі задумане здійсниться і я відкрию свою студію зачісок.

Ми розмовляли довго, на різні теми і я дійшла висновку – моя співрозмовниця різнобарвна, про її захоплення і вміння можна розповідати і розповідати, але я зупинюся лише на кількох талантах цієї загадкової жінки.

— За освітою я кравчиня, — Ольга навіть не знає, з чого почати цю своєрідну «співідь», «зависає», а тоді зні-

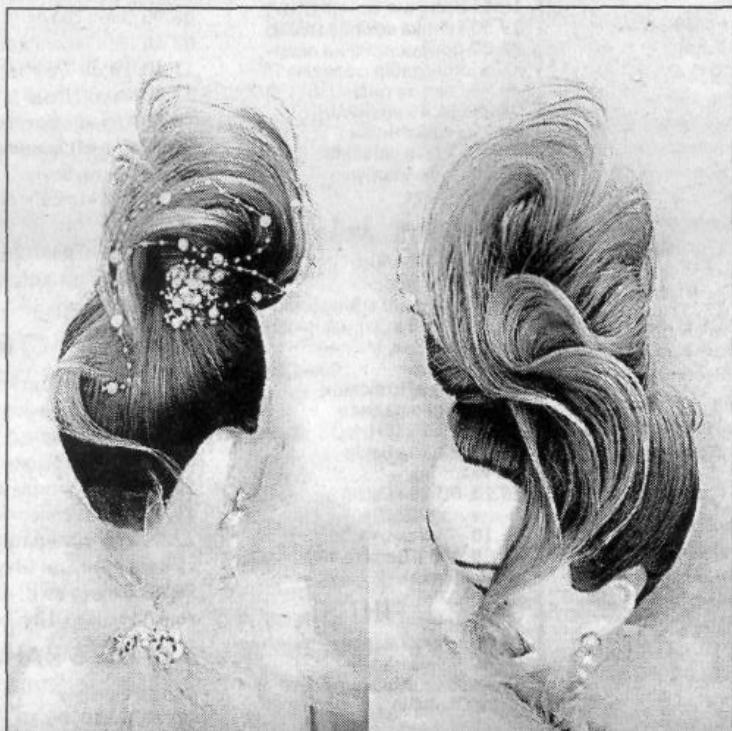
тившись продовжує, — мої

кого. Хтось із «доброзичливців» навіть скинув це відео на Ютуб.

Стосовно майбутньої професії, то визначилася ще у 9-му класі, — продовжує Ольга, — добре пам'ятаю рекламу лаку для волосся «Пантін» — модель мала гладеньку досконалу зачіску з двома елегантними завитками. На жаль, можливості навчитися перукарській справі

майстер-класи (Лариса Реча, Катерина Окопна, Юлія Ксеніта). Якщо поррахувати усі гроші, які я витратила на заняття, можна було б придбати добротний «Жигулик».

Цікавлюся у Ольги Радченко, як ставиться чоловік до її дорогавартісних уподобань, хоча завчасно знаю відповідь: він її обоожнює. Максиму в дружині подобається все, він пишається її успі-

майбутньої публікації про неї, але Ольга Олександрівна ніяк не хотіла розповідати про особисті успіхи. Однак, коли я вже поверталася до редакції, її колеги прозоро натякнули, що це не просто майстриня, а творча величина, її вміння вражають, окрім того, вона ще й навчально-практичну літературу готує з фото та відео-презентаціями. Але щоразу, коли я телефонувала і прохала про інтерв'ю для районки, Ольга відмовлялася, посилаючись на зайнятість. Але, швидше всього, тут йшлося про звичайну скромність. А згодом і карантин...

— Юлю, він кардинально змінив мій кругозір, пріоритети, і, зрештою, життя, — за філіжанкою запашної кави каже Ольга Радченко, з якою за цих кілька місяців соціального відчуження ми вже встигли заприятелювати, щоправда, у онлайн-форматі. — Я наважилася зробити те, про що раніше навіть не задумувалася, — продовжує моя співрозмовниця, — тепер хочу бути не просто майстром виробничого

творчі здібності проявилися рано та й гени маю відповідні: тато Олександр — електрик, колекціонер, різьбяр і, взагалі — вигадник ще той, мама — «вмілі рученята» і бабуня була дуже працювита. Від неї й навчилася плести гачком та спицями. Пригадую, як ще десятирічною дівчинкою на шкільних перервах в'язала чи то шалик, чи ще щось, мені страшенно це подобалося, а вишивка хрестиком й досі тримає мене у полоні. Цей вид заняття можна порівняти з ... наркоманією, — помітивши моє здивування посміхається Оля, а потім змахує рукою і додає, — але це сезонне заняття. Шукала себе в різних ремеслах: макраме, картини з дротиків. Ще в школі брала участь у драматичному гуртку під керівництвом Дмитра Фабіанського. Далі в училищі (керівник Олександр Корицький) грала Ганну, матір Гната у виставі за драмою «Безталанна» Івана Карпенка-Карого, потім вже через роки Орину Дзвонарську у виставі «По-модньому» М. Стариць-

у нашому містечку не було, тому я пішла, тоді ще до ПТУ №4 здобувати фах кравця. Далі робота на швейній фабриці, тримісячні курси навчання перукарської майстерності у місті Рівне, працювала кілька місяців у чоловічому залі РайСТівського перукарського салону «Берізка». Якось почувала, що в нашому училищі відкривають перукарську справу, посперечавшись вдома з батьками, пішла на навчання до Оксани Савчук і так залишилася там працювати, паралельно здобула педагогічну освіту в РДГУ.

Років зо два тому почала цікавитися майстер-класами, Інтернет-індустрія не стоїть на місці. Спершу випала нагода відвідати заняття «гуру чоловічих стрижок» барбера Олега Гирі у м. Рівне. Середня ціна стрижки у його прайсі 450 грн, для нашого міста — космічна сума.

Як не дивно, після цього захотіла навчитися робити «по-модньому» вечірні та весільні зачіски. Відтак почала відвідувати й інші

хами, підтримує у всіх починаннях. Разом вони виховують двійко чудових дітей — Вікторію та Мирославчика.

— Максим дійсно підтримує мене у всьому, знає, якщо я зайнялася, то доведу справу до кінця, намагаючись виправдати його сподівання, — пояснює Ольга. — Після цих майстер-класів, навчань в мене з'явилася якась така невичерпна жага до знань... І тут карантин... Юлія Ксеніта оголошує онлайн-марафон зачісок. Треба зазначити, що мені дуже пощастило, що ВПУ якраз поповнило свою матеріально-технічну базу і закупило нові манекени голів: це був вдалий час і можливість для тренування. Так я взяла участь у першому, другому і третьому онлайн-марафонах. Згодом до мене звернулися представники одного із популярних видавництв України із пропозицією друку навчального посібника за моїми матеріалами. Що ж поживемо — побачимо, попереду ще багато роботи.

Юлія ІВАНЮК.